

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus
Tractatus de Prædestinatione, de Trinitate, de Angelis, & de homine

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniæ Agrippinæ, 1671

§. III. Ratio fundamentalis expenditur,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77146](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77146)

patet: si enim in illo priori non esset subsistens, non posset supplere vices subsistentiæ creatæ, & reddere naturam creatam subsistentem; implicat enim illam reddi subsistentem, nisi per subsistentiam propriam, vel alienam: Ergo non posset illam assumere, in hoc enim consistit assumptio, quod Deus terminet naturam alienam, & suppleat vices subsistentiæ creatæ.

§ III.

Ratio fundamentalis expenditur.

11 Tertia ratio, quæ est fundamentalis, sumitur ex principiis supra statutis. Nam per subsistentiam absolutam, quam dicimus convenire naturæ divinæ secundum se, nihil aliud intelligimus, quam perfectam excludentem dependentiam ab alio ut sustentante: Sed natura divina, secundum se, & ut præintelligitur relationibus & personis, gaudet tali perfectitate & independentiâ; cum non dependeat à relationibus in existendo, sed potius relationes per eius existentiam existant, ut disputatione præcedenti ostensum est:

12 Ergo natura divina secundum se, & ut præintelligitur relationibus & personis, gaudet subsistentiâ absolutâ.

Huic argumento dupliciter respondent Adversarii. Aliqui enim concedunt naturam divinam, pro priori ad relationes & personas, per se existere, independentem ab alio ut sustentante; negant tamen quod subsistat, quia (inquiunt) in independentia ab alio in existendo, non salvatur ratio subsistentiæ, sed solum in perfectitate excludente communicabilitatem alteri ut supposito; quæ perfectitas, pro priori ad relationes, non competit naturæ divinæ, cum sit communicabilis tribus personis.

13 Secundò alii respondent, negando quod naturæ divinæ, pro priori ad relationes, competat perfectitas in existendo, per exclusionem dependentiæ à sustentante: nam (inquiunt) in existendo dependet à relationibus; neque ex hoc existimant aliquam imperfectionem redundare in divinam essentiam, eò quod relationes ab illa realiter sint indistinctæ.

Sed neutra solutio satisfacit. Prima enim, ut supra annotavimus, totam hanc controversiam devolvit ad quæstionem de nomine: in quæstione autem de nomine, potius standum est authoritati Augustini & D. Thomæ, quam iudicio recentiorum authorum; & temerarium est dicere cum Vazque, Hieronymum & Augustinum non satis intellexisse huius nominis significationem. Unde cum illi SS. Patres, & præcipue D. Thomas, locis supra allegatis, perfectitati jam explicatæ tribuant nomen subsistentiæ, non est cur illud ei denegemus, præsertim cum ratio id suadeat: de eo enim quod per se existit, perfectitate independentiæ, absolutè verum est dicere existere per se. Ergo absolutè verum est dicere quod subsistit. Consequentia probatur: nam (ut supra ex D. Thoma observavimus) in perfectitate existendi subsistentia consistit: nec aliâ ratione animalis separata à corpore subsistit, nisi quia sic separata, perfectitate independentiæ gaudet, etsi communicabilis sit.

14 Confirmatur: Subsistentia creata duo præstat naturæ quam terminat: primum, quod existat per se, perfectitate independentiæ: secundum, quod per se existat perfectitate incommunicabilitatis: At di-

vinæ relationes, quia dant secundam perfectitatem dicuntur & sunt revera subsistentiæ: Ergo si foret revera subsistentia, & nomine subsistentiæ absolutæ gaudebit.

Secunda solutio omni probabilitate caret, & facile potest confutari. Nam existentia ut exercita convenit essentialiter naturæ divinæ, in statu absoluto consideratæ: Ergo ut illi conveniat, à relationibus, quæ posteriores sunt, non dependet, & consequenter per se convenit illi, perfectitate excludente dependentiam à sustentante.

Præterea, Si divina essentia non existeret ut quod, pro priori ad relationes, sed ratione illarum, intelligeretur pro eo priori imperfecta, etiam si relationes, ratione quarum existeret, essent ab ea realiter indistinctæ: Ergo pariter si non existat perfectissimo modo, consistente in perfectitate excludente dependentiam à sustentante, non salvabitur in illa debita perfectio; quamvis relationes, ratione quarum ei conveniret perfectitas in existendo, realiter ab illa non distinguantur.

Confirmatur: Imperfecta esset divina intelligentia, si verbo indigeret, & ex indigentia verbum produceret, etsi verbum ab illa realiter non distinguatur: Ergo pariter imperfecta esset divina existentia, si indigeret relationibus ut per se conveniret essentia; etsi relationes realiter ab illa sint indistinctæ.

§ IV.

Solvuntur objectiones.

Contra istam conclusionem obijciunt in primis Adversarii: Subsistentia, juxta Concilium & SS. Patres, quorum plura referunt testimonia, idem significat latinè, quod Græcè *hypothesis*: Sed nullus Theologorum audeat concedere hypothesin absolutam in Deo, ut præintellecto relationibus & personis: Ergo nec subsistentia absoluta in illo admittenda est.

Respondet distinguendo Majorem: Subsistentia idem significat latinè quod Græcè *hypothesis* in aliqua sui acceptione, eaque frequenti, concedo Majorem. In omni sua acceptione, nego Majorem. Nam sicut hoc nomen, *substantia*, dupliciter sumitur, & pro supposito, & pro essentia; & in prima acceptione conceduntur tres substantiæ in Deo, & negatur una substantia; in secunda vero conceditur una, & negatur tres substantiæ: quo D. Thomas quæst. præcedenti artic. 2. ad 2. & hic artic. 1. ad 1. Ita hoc nomen *subsistentia*, dupliciter accipitur: primò pro perfectitate excludente dependentiam à sustentante: secundò pro perfectitate excludente communicabilitatem supposito primo modo est una, & non plures: secundò plures & non una, & in hac secunda acceptione correspondet nomini græco *hypothesis*.

Advertendum tamen est, quod sicut non dicimus absolutè tres substantias, ne detur occasio erroris; sed solum cum addito, scilicet tres substantias individuas, ut supra art. 1. ex D. Thoma observavimus. Ita etiam, ne detur occasio erroris absolutè dicendum non est, dari in Deo unam subsistentiam, sed solum cum addito, addendo scilicet, absolutam, vel aliquid aliud, denotans nos loqui de absoluta subsistentia.

Obijciunt secundo: Si Deus pro priori ad relationes subsisteret, esset persona: Sed hoc non est dicendum, aliàs in Deo daretur personarum quæ-